

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

เดือนนี้เป็นเดือนเมษายนหน้าแล้งฤดูร้อนประเทศไทยมี ๓ ฤดู ฤดูฝนฤดูหนาว
ฤดูแล้ง เดือนเมษายนเป็นเดือนของศาสนาพุทธ ผู้ที่ถือศาสนาพุทธสงฆ์พระพุทธรูป
ดูแลปฏิบัติสังฆกรรมวัดวาอาราม โบสถ์ วิหาร ลานเจดีย์ ห้องน้ำห้องสุขา

ชาวพุทธในประเทศไทยและทุก ๆ ประเทศ ได้เอาเดือนเมษายนหน้าแล้งฤดูร้อน
ของทุก ๆ ปี ปฏิบัติสืบทอดติดต่อกันมาหลายร้อยปี เป็นประเพณีตั้งแต่ดึกดำบรรพ์
สมัยโบราณ เริ่มต้นจากวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเดือนเมษายนไปจนถึงวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเดือนพฤษภาคม
ระยะเวลาเป็นเวลา ๑ เดือน เป็นประเพณีของโบราณที่ทำสืบทอดกันมา

ปัจจุบันนี้ทางการทางส่วนราชการ ให้วันที่ ๑๓ เมษายน ถึงวันที่ ๑๕ เมษายน
ก็เพียงพอ ไม่ต้องไปเอาทั้งเดือน เป็นวันหยุดทำงาน หยุดราชการ ให้เป็นวันสงกรานต์
เป็นวันหยุดของทุก ๆ ปี

วันนี้เป็นวันที่ ๑๓ เมษายน หลังจากฟังพระธรรมเทศนาเราจะได้กล่าวคำขอขมา พระรัตนตรัย ขอขมาพระมหากษัตริย์ พ่อแม่ครูบาอาจารย์ พ่อแม่บรรพบุรุษนะ พร้อมทั้งอุทิศบุญกุศล เราทั้งหลายนี้เป็นมนุษย์เป็นผู้ที่ประเสริฐ

ชีวิตของเราทุกคนอายุขัยร่วมร้อยปี เราทั้งหลายจะได้เอาความดีที่ประกอบด้วย ปัญญา นำชีวิต เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติสมควร ปฏิบัติ เพื่อออกจากทุกข์ เป็นความดีเป็นความเพียงพอ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต รู้แจ้งเห็นจริง ในความเป็นจริง

ทุก ๆ คนพากันมีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรมด้วยความรู้ความเข้าใจ บริโภคทุกอย่างด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยความสงบด้วยปัญญา เน้นการประพฤติ การปฏิบัติในปัจจุบัน เพราะปัจจุบันนั้นเป็นวาระแห่งชาติ

อดีตก็คือปัจจุบันนี้แหละ ฐานที่จะเป็นอนาคตก็คือปัจจุบัน การประพฤติ การปฏิบัติเป็นวาระแห่งชาติของเราทุก ๆ คน

ความสงบกับปัญญาเป็นสิ่งที่คุณมีอุปการะมาก ความสงบกับปัญญาเป็นสิ่งที่มีความคุณมีประโยชน์มาก

เหมือนกลางคืนนะเป็นความมืด เป็นการพักผ่อน

เหมือนกลางวันเป็นแสงสว่าง เป็นการทำงาน

ปัญญาเป็นแสงสว่าง ความสงบเป็นการพักผ่อน ปัญญารู้ความจริงของทุกสิ่งทุกอย่าง เราไม่เป็นไปตามสิ่งแวดล้อม เพื่อมีหลักการเพื่อมีอุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อจะได้บริโภคทุกอย่างด้วยปัญญา

เพื่อให้ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเรา nibริโภคสิ่งที่มาสัมผัสอายตนะทั้ง ๖ สัมผัสสิ่งต่าง ๆ นั้นให้เกิดปัญญา ชีวิตของเราถึงก้าวไปด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ให้ทุกท่านทุกคนถือว่าเกิดมาเพื่อมารู้แจ้งโลกรู้แจ้งธรรม มารู้แจ้งธรรม มารู้แจ้งโลกเพื่อ มาเอาอายุชัยที่ร่วม ๆ ร้อยปีมาประพาศติมาปฏิบัติ เพื่อความสมบูรณ์ ทุกแง่ทุกมุม ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ พวกกันมา มีปีติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพาศติการปฏิบัติ

ชีวิตของเราต้องมีปีติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพาศติการปฏิบัติ ไม่ต้องมีความทุกข์ ไม่ต้องเป็นทุกข์นะ มีแต่ปีติมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตา ในการประพาศติการปฏิบัติ

เราทุกคนมาเน้นที่เรานี้เอง

สมมติสัจจะทั้งหลายในโลกนี้มีหลายล้านสมมติ ซี้ให้พวกเราเห็นในแง่มุมทั้งหลาย ทั้งผิดถูกดีชั่ว ไม่ผิดไม่ถูก ไม่ดีไม่ชั่ว

ให้เรามองเห็น เมื่อเห็นเมื่อรู้เมื่อเข้าใจให้มีปีติมีความสุขเข้าสู่ภาคประพาศติ ภาคปฏิบัติ

ความรู้ความเข้าใจคนละอย่างกับความจำ

การเรียนการศึกษาการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ การฟังจากท่านผู้รู้ทั้งหลายนะ ความหมายเพื่อความรู้ความเข้าใจ เน้นที่ความรู้ความเข้าใจ

มนุษย์เรานี้ปัญญาสัมมาทิฐิความเห็นถูกต้องความเข้าใจถูกต้องนี้เป็นสิ่งสำคัญ
อริยมรรคมีองค์แปดนี้การดำรงชีวิตที่ประเสริฐ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพ
ต้องเอาปัญญานำ

สิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้มีหลายล้านสมมติ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจนั้นไม่ได้

ปัญญานี้จะพาเราเดินไปสู่ความถูกต้อง เข้าสู่ความวิเวก เข้าสู่ความถูกต้อง

สิ่งต่าง ๆ นะมันมากมายเราทั้งหลายต้องเข้าสู่ความถูกต้องเข้าสู่ความวิเวก
ไม่ใช่ว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นไม่มี สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นเป็นสิ่งที่มียู่

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้เข้าสู่ความวิเวก เราต้องรู้จักความวิเวก ปัญญานี้แหละ
จะพาเราเข้าสู่ความวิเวก

ความรู้ความเข้าใจในสังสารวัฏในการเวียนว่ายตายเกิด เพื่อพัฒนาปัญญาบารมี
เพื่อให้ความดีที่ประกอบด้วยปัญญา ปัญญาประกอบด้วยความดี ปัญญานั้นจะพัฒนา
เข้าสู่ความวิเวก

รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เป็นสิ่งที่มียู่

เมื่อเรารู้เข้าใจ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะธรรมารมณ์สิ่งต่าง ๆ นั้นก็มีอยู่
เค้าก็เป็นความเก้อ ๆ เป็นธรรมชาติของเค้าที่มีอยู่นะ

เราทั้งหลายต้องพากันมารู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าสู่ความวิเวก

เราต้องรู้เข้าใจ เรามีตาก็ต้องมีรูป มีหูก็ต้องมีเสียง มีจมูกก็ต้องมีกลิ่น มีลิ้นก็ต้อง
มีรส มีใจก็ต้องมีอารมณ์ มีใจก็มีจิตมีวาระจิต

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องรู้เหตุรู้ปัจจัย รู้เหตุภายนอกภายใน

เมื่อเราเข้าใจแล้วเราทั้งหลายจะได้ยกทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเข้าสู่ความรู้ความเข้าใจ เรียกว่าเข้าสู่ความว่างจากนิमितบุคคลตัวตน นี่ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนนี่คือเหตุคือปัจจัย

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าสู่ความวิเวกด้วยความรู้ความเข้าใจ เราจะได้ไปตามสิ่งแวดล้อม เราจะได้ไปตามสิ่งที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องกลับมาหาความสงบ กลับมาหาปัญญา สิ่งภายนอกมันเป็นสิ่งที่มีอยู่นะ

อย่างก้อนหินนี้ ก้อนหินก้อนนี้มันมีอยู่ ถ้าเราไม่ไปยกไปแยกมัน ก้อนหินเคื่อก็อยู่อย่างนั้น

เราเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าสู่ความสงบความวิเวก

ศีลนี้คือการมาหยุดวิเวกทางกายทางวาจา กายกับวาจານี้ก็หยุดด้วยศีลนะ

กายวาจากิริยามารยาทต้องหยุดด้วยศีลความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้เข้าสู่ความวิเวก

ศีลนี้คือสมมติสังขะ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านวางหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม พระธรรมพระวินัยทั้งหลายอยู่ในพระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เพื่อหยุดเพื่อยกเลิกเพื่อเข้าสู่ความวิเวกนะ

ให้เรารู้เข้าใจ เพื่อเราจะจัดการให้ถูกต้องด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยศีลนะ

ถ้าเราเอาปัญญาสัมมาทิฐิ เอาศีลนำชีวิตที่ติดต่อกันเนื่องกัน มันก็จะเป็น
สัมมาสมาธิ เป็นสมาธิธรรมชาติที่ประกอบด้วยปัญญา

เรามองดูภาพรวม ๆ นะ มันเป็นสมถะเป็นวิปัสสนา

เปรียบเสมือนต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้นั้นนั้นเค้าต้องได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทาง
ของต้นไม้ ไม่ใช่ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารมาจากทางรากอย่างเดียวนะ ต้นไม้ต้นนั้นต้องได้
อาหารมาจากทางกิ่งทางใบทางยอดตลอดถึงแสงแดดออกซิเจน ถึงเป็นวิตามินโปรตีน
เกลือแร่แร่ธาตุ

ความรู้ความเข้าใจถึงเป็นสัมมาทิฐิ เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา

ให้พวกเราเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

อริยมรรคทุกแห่งทุกมุมต้องสมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ ทั้งกาย
ทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพ

เราต้องเอาธรรมนำชีวิต มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ เราทุกคนก็จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีเอกัคคตา
ความทุกข์มันก็ไม่มี เพราะอันนี้มันเป็นความดีความถูกต้องที่ประกอบด้วยปัญญา

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติในการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้ ต้องเอาตามพระธรรม
เอาตามพระวินัย ที่มีปัญญาเป็นพื้นฐาน เพื่อเป็นหลักการ เป็นอุดมการณ์อุดมธรรม
ในการประพฤติการปฏิบัติ

ถามว่าปฏิบัติไปถึงไหนถึงจะได้หยุดนะ

การประพฤติการปฏิบัติเราต้องรู้เข้าใจ การประพฤติการปฏิบัติตลอดอายุขัย อายุขัยของเราจะกี่สิบปีกี่ร้อยปี ก็ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติการปฏิบัติ

ความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ

เราก็คิดดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญาพุทธี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ อาชีวะดี ๆ ประกอบด้วยปัญญา ยกเลิกตัวตนเพื่อเข้าถึงความเป็นบริสุทธิ์คุณตลอดอายุขัยนะ

เพราะเราคิดดีพุทธี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ ประกอบด้วยปัญญา มันก็มีความสุข มันก็มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะไม่ได้มีความรู้สึกว่าหยุดหรือไม่หยุดนะ

เพราะอันนี้มันเป็นสัมมาทิฐิ เป็นความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง มันจะเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา

เราทั้งหลายนะ ต้องพากันรู้เข้าใจการประพฤติการปฏิบัติ

การประพฤติการปฏิบัติ ถึงไม่เลือกกาลไม่เลือกเวลา มันเป็นมรรคเป็นอริยมรรค ในการประพฤติการปฏิบัติ

อย่างวันเสาร์วันอาทิตย์เป็นวันหยุดราชการในการทำงาน อย่างวันเทศกาล วันตรุษจีนปีใหม่สงกรานต์อย่างนี้ หรือวันสำคัญที่เค้าแต่งตั้งให้สำคัญมัน เป็นวันหยุด

การประพฤติการปฏิบัติถึงไม่เลือกกาลไม่เลือกเวลา มีแต่ปิติสุขเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ ให้เราเข้าใจอย่างนี้แหละ

ให้เราเข้าใจเหมือนที่เราไปเยี่ยมเงินธนาคารเค้านะ เราไปเยี่ยมเงินธนาคารเค้านะ ดอกเบี้ยธนาคารมันไม่มีวันหยุด เรานอนหลับดอกเบี้ยธนาคารก็มีตลอดนะ

การประพฤติการปฏิบัติก็เหมือนกับธนาคารเค้านะ เพราะชีวิตของเรามันคือ รายรับรายจ่าย

การประพฤติการปฏิบัติมันต้องสมดุลกันนะ รายรับรายจ่ายสมดุลกัน ได้มาเท่าไรก็จ่ายไปเท่านั้นให้มันสมดุลกัน ให้มันสงบให้มีปัญญา

อดีตมันผ่านไปแล้วเป็นเมื่อวานนี้แล้วมันเกษียณไปแล้วก็ต้องปล่อยต้องวาง อนาคตยังมาไม่ถึงเราก็ไม่ต้องไปคำนึงมัน ปัจจุบันนี้แหละมันจะเป็นพื้นเป็นฐาน เป็นกรรมของชีวิต

เราทั้งหลายต้องพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้หยุดกาลหยุดเวลา รู้การประพฤติการปฏิบัติ

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ เพราะการโคจรของตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจมันก็ไม่จบ หรือว่าโลกหมุนรอบตัวเอง หมุนรอบดวงอาทิตย์มันก็โคจร แต่ทุกอย่างมันเป็น ปัจจุบันนะ ทุกอย่างมันเป็นเรื่องโคจร มันคือเหตุคือปัจจัย

เราทั้งหลายต้องรู้เหตุรู้ปัจจัย เราจะได้อยู่เหนือกาลเหนือเวลา หยุดกาลหยุดเวลา มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่ได้ มันไม่ถูกต้อง เพราะตัวตนมันมีแต่ความทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี มันเผาตัวเราเอง เผาทั้งตัวคนอื่น ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ

เราทั้งหลายเกิดมาเพื่อมารู้มาเข้าใจ มามีปิติมีความสุขด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยการประพฤติการปฏิบัติ เพราะการประพฤติการปฏิบัตินั้นมันไม่เลือกกาล ไม่เลือกเวลา มันเป็นปิติเป็นความสุขเป็นเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

เรียนหนังสือก็มีความสุขในการเรียนหนังสือให้เต็มที่

ทำงานก็มีความสุขในการทำงานให้เต็มที่

พูดจาภิรยมารยาทก็มีความสุขให้เต็มที่

อาชีพก็มีความสุขให้เต็มที่ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความสุขก็หมายถึงไม่มีความทุกข์นั้นแหละ เรารู้เข้าใจเราจะไปทุกข์ทำไม

เราต้องรู้จักกาลรู้จักเวลา รู้จักนิตยบุคคลตัวตน เพราะตัวตนมันคือความทุกข์

เราต้องรู้ว่าทุกอย่างนั้นมันไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน มันคือเหตุคือปัจจัย มันไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน มันคือเหตุคือปัจจัย เราจะได้รู้ธรรมรู้สภาวะธรรม

เรามีตัวมีตนนะเดียวเราทุกคนมันจะพังนะ เพราะตัวตนมันพังนะ

มันพังยังไง... มันก็พังเหมือนตึก สตง.นี้แหละ พังทลาย

แผ่นดินไหวที่ประเทศพม่า ที่เมืองมัณฑะเลย์ กรุงเทพมหานครอยู่ห่างไกลจาก ศูนย์กลางแผ่นดินไหวเกือบถึงพันกิโล

แผ่นดินไหวที่ประเทศพม่า ทำให้ตึก สตง.ต้องพัง ทำไมตึกอื่นมีตั้งหลายร้อยตึก สูงกว่าตึก สตง.เสียอีกเค้าไม่พัง ที่ไม่พังเพราะเค้ามีการโก่งกินน้อย ตึกสตง. โก่งกินมากเกินไปจนพัง

ความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็พังเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็ไม่สงบมันก็วุ่นวาย โยกไปโยกมาไม่สงบนะ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เอาธรรมะนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต จะได้ทำความดีบำเพ็ญบารมีของเราทุก ๆ คน

เราทุกคนต้องปฏิบัติด้วยตัวเองฝึกตัวเอง ไม่มีใครประพฤติดุปฏิบัติให้

เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องมีปิติมีความสุขในการประพฤติดุการปฏิบัติของเราเอง เน้นมาที่ตัวเรานี่แหละ ไม่มีใครทำให้ปฏิบัติให้เราได้

เราบรรลุนิติภาวะแล้ว

เราคิดดูดี ๆ สิ เด็กสมัยครั้งพุทธกาลรู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องผลเรื่องอริยสัจสี่ เด็ก ๗ ขวบได้ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รู้เข้าใจ มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติดุการปฏิบัติ ท่านก็ได้เป็นพระอรหันต์ชีณาสพ ด้วยความรู้ ความเข้าใจ

เพราะธรรมะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง ไม่เกี่ยวกับเด็ก ไม่เกี่ยวกับผู้ใหญ่ ไม่เกี่ยวกับข้าราชการนักการเมือง ไม่เกี่ยวกับนักบวชนะ

ความรู้ความเข้าใจก็มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติดุการปฏิบัติ เน้นมาที่ตัวเรานี่แหละ เราทุกคนก็มีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

เราเอาตัวตนนะเราทุกคนเห็นแก่ตัว ชี้เกียจชี้คร้าน ตัวตนมันชี้เกียจชี้คร้าน ตัวตนนะมันไม่อย่างทำงาน ไม่อย่างเรียนหนังสือ ไม่อย่างประพฤติปฏิบัติธรรม เอาตัวตนนำชีวิต เอาความหลงนำชีวิตมันไม่ใช่

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ไม่อย่างแก้ไขตัวเอง มันก็อย่างจะไปแก้ไขคนอื่น อยาไปบริโภคของคนอื่น อยาไปเอาของคนอื่น ตัวตนนั้นมันเป็นแต่ผู้เอา ตัวตนนั้นมันจะไม่เป็นผู้เสียสละ ตัวตนนั้นแหละจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา

เราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ ตัวตนนี้คือเจ้าอันตราย คือเจ้าเล่ห์ร้ายนะ

ตัวตนนั้นมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี เพราะมันมีตัวมีตนมันจึงชี้เกียจชี้คร้าน

ตัวตนนี้แหละองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าอย่างมาก็เป็นเพียงสมาธิสมาบัติ ไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ เพราะตัวตนมันคือตัวตน อย่างมากก็เป็นแต่สมาธิสมาบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเข้าใจ เพราะท่านบำเพ็ญพุทธบารมีหลายล้านชาติหลายล้านปี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นลูกหลานของพราหมณ์มาก่อน

ท่านมาต่อ ยอดจากสมาธิให้เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ เพื่อเอาทุกอย่างทุกแง่มุม มาประพฤติปฏิบัติ ไม่ใช่เอาองค์มรรคเฉพาะสมาธิ ต้องเอาทุกแง่มุม

เหมือนต้นไม้ที่กล่าวมานี้แหละ ต้นไม้ต้องได้อาหารวิตามินเกลือแร่แร่ธาตุ มาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบำเพ็ญพุทธบารมีเพื่อยกเลิกตัวตน
ยกเลิกสิ่งที่ตกต่ำ เรียกว่าอบายมุขอบายภูมิ

ถ้าเราเอาตัวนเป็นที่ตั้ง เราก็จะไม่เสียสละ ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา
ไปเอาความสุขจากความหลง ไปเอาความสุขจากผู้อื่น

ตัวตอนนี้แหละจะทำให้เราเป็นอบายมุขอบายภูมิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกพวกเราว่า ต้องมีสัมมาทิฐิ มีความเห็น
ถูกต้อง มีความเข้าใจถูกต้อง

เราทั้งหลายจะได้เป็นผู้ให้ ไม่ได้เป็นผู้เอานะ

ตัวตอนนี้แหละมันมีความทุกข์ทุก ๆ คนนะ คนหนึ่งก็ทุกข์เพราะไม่มี
คนหนึ่งก็ทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ สองคนนี้ก็เป็นอย่างพอ ๆ กัน นี่แหละ

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เอาตัวนเป็นที่ตั้ง
มันก็ไม่เสียสละ เราก็จะเป็นคนเอาของคนอื่น

อบายมุขอบายภูมินะคือตัวนนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบำเพ็ญพุทธบารมีมาเพื่อยกเลิกตัวตน
เรียกว่ามายกเลิกบ่อนคาสีโนบ่อนแห่งความหลง

เรียกว่าบ่อนคาสีโส บ่อนแห่งความหลง

เราทั้งหลายต้องเข้าใจนะ ตัวนนั้นคือบ่อนคาสีโน

พระพุทธเจ้าบำเพ็ญพุทธบารมีมาเพื่อมาหยุดบ่อนคาสีโน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชในหลวงรัชกาลที่ ๙
ท่านบำเพ็ญบารมีมาเพื่อยกเลิกบ่อนคาสีโน

ประเทศไทยร่วมร้อยปีหรือหลายร้อยปีมานี้มหาภิกษุชฎีทุกพระองค์
ท่านบำเพ็ญบารมีมาเพื่อยกเลิกบ่อนคาสีโน

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง รัฐบาลไหนมาเป็นรัฐบาล มีตัวมีตนก็จะพากันมาตั้ง
แต่บ่อนคาสีโน

เราจะไปเปรียบเทียบกับประเทศสิงคโปร์ที่เค้ารวยเพราะเค้าตั้งบ่อนคาสีโน
ที่มาเก็บประเทศจีนเค้าตั้งบ่อนคาสีโน นั้นไม่ได้

สถานที่นั้นคิดดูดี ๆ นะ สถานที่นั้นเค้าไม่มีที่ทำมาหากิน ไม่มีที่ดินมีแต่ทะเล
มหาสมุทร เค้าเลยพากันตั้งบ่อนคาสีโน เพราะในโลกนี้คนโง่มีมากกว่าคนฉลาด
บ่อนคาสีโนหากินกับคนโง่คนไม่ฉลาด เราต้องเข้าใจอย่างนี้

เราทั้งหลายต้องเข้าใจนะ อย่าเอาความหลงนำชีวิต อย่าเอาบ่อนคาสีโนนำชีวิต

เราทั้งหลายต้องยกเลิกอบายมุขที่เป็นตัวเป็นตน ยกเลิกอบายมุขที่เป็นตัวเป็นตน
เข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญา เข้าถึงปัญญาเข้าถึงความสงบ

เราทั้งหลายเข้าสู่การประพฤติการปฏิบัติอริยมรรค เพราะทุกอย่างนั้น
มันต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง

ฝนไม่ตกก็ทำให้ตกได้ มันแห้งแล้วก็ทำให้ชุ่มชื้นได้ น้ำท่วมก็แก้ปัญหาก็ได้

ทุกอย่างเรายกเลิกตัวตน เราทุกคนจะมีความสงบมีปัญญา

เราทั้งหลายต้องพากันเข้าใจ ไม่เข้าใจเดียวเราทั้งหลายจะเป็นคนไม่สงบ
จะเป็นคนพลัดถิ่นนะ

เราดูดี ๆ สิ เราไม่รู้ไม่เข้าใจประชากรของประเทศไม่รู้ไม่เข้าใจ พากันพลัดถิ่น
พากันทิ้งคนเฒ่าคนชรา คนพิการพิการ ไปหากินไปหาหลงในต่างถิ่นนะ มันเสียหาย
มากนะ

เราทั้งหลายต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

เราจะเอาตัวตนนำชีวิตมันเป็นทุกข์ ความทุกข์มันก็จะพังทลายเหมือนตึก
สตง.นี้แหละ ที่เป็นนิติบุคคลตัวตน มันพังทะลาย

เราจะได้เป็นมนุษย์ไม่ได้เป็นได้แต่เพียงคน จะไม่ได้ย่ำตอกในความหลง ย่ำตอก
ในความเป็นคน

คำว่าคนแปลว่าความหลงนะ ไปไหนไม่ได้ วกวนอยู่ที่เก่า

โน่น คนโน้นคนนี่ที่สำคัญมันหมายความว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นเราเป็นเขา เป็นคนหนุ่ม
คนสาว คนแก่คนเฒ่าคนชรา เป็นคนรวยคนจน เป็นคนดีกว่าเค้า เก่งกว่าเค้า
มีเพาเวอร์กว่าเค้า

เราต้องเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา จะได้มีปัญญามีความสงบนะ

เราทั้งหลายจะได้เป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐเพื่อเอาธรรมนำชีวิต

เราจะเป็นมนุษย์เพราะเอาความถูกต้องนำชีวิต

ท่านพุทธทาสภิกขุเป็นคนดีเป็นพระดีของโลกของประเทศ ท่านได้พูดจากใจจากพระนิพพานว่า

เราทั้งหลายเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาพระนิพพานนำชีวิต เราทั้งหลายถึงจะไม่ตกอยู่ในอบายมุขอบายภูมิ เป็นได้แต่เพียงความหลงเป็นไสยศาสตร์ เป็นได้แต่เพียงคน ท่านถึงได้ตรัสจากจากพระนิพพานว่า

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง	เหมือนหนึ่งยุง มีดี ที่แววขน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน	ย่อมเสียที่ ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ	ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พูดถูก ทุกเวลา	เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
ใจสกปรก มีดมัว และร้อนร้าว	ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง	แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก	จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวย
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย	ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ฯ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นทั้งคนดีคนมีปัญญา เป็นคนมีปัญญาเป็นคนดี ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตรู้ เข้าสู่มาตรฐาน เข้าสู่ มอก. แห่งชีวิตที่ประเสริฐ

การประพบัติการปฏิบัติไม่เลือกกาลไม่เลือกเวลา เราต้องรู้เข้าใจการประพบัติ
การปฏิบัติ ที่แล้วก็แล้วไป เอาใหม่ เราต้องเข้าสู่ความรู้ความเข้าใจมีปิติมีสุข
มีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้ยกเลิกสิ่งที่เป็นทุกข์หรือว่ายกเลิกโรคซึมเศร้าที่เป็นนิติบุคคล
ตัวตน ชีวิตของเราจะไม่ได้เหวี่ยงไปเหวี่ยงมาที่ภาษาหมอปูดว่ามันเป็นโรคไบโพล่านะ
เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ
